


Διαβάζοντας το ποίημα στις ανεμώνες


της Ιωάννας Μουτσοπούλου

*από την ποιητική συλλογή «Ψυχές της Φύσης»
αφιερωμένο στην παγκόσμια ημέρα
της ποίησης & την άνοιξη.*






*Εκεί, στον αγρού την άκρη την ηλιόλουστη,
οι ανεμώνες της νεότητας ξεκουράζονται.
Το μήνυμα πια της αρχής της νέας ακούστηκε.
Τα μάτια της καρδιάς είδαν τον ήχο
και αναγάρηθιασαν στις φωτεινές ακτίνες τ' ουρανού
που χόρευαν σε κύματα πυρός
κι εκστατικά τα σύμπαντα
αντίκρουζαν το μέγιστον.*




*Οι ανεμώνες οι μικρές θηγιόντουσαν
στο φύσημα του αέρα,
ανέμελα, γιατί ο ήχος τους δεν έμπαινε
στα κτίσματα των βλόγων
κι οι φυλακές των βλέψεων,
με πλούτο γεμισμένες από νοήματα πεθαμένα,
ξένες τους ήτανε, γιατί
μέσα στο φως του μέληθοντος εδιάβλεξαν να ζήσουν
και τ' αποκτήματα της σκοτεινιάς
αδιάφορα τους ήταν.*

*Μα πάρι, δεν ήθελα οι ανεμώνες να καθούν
χωρίς το άγγιγμα εκείνο της ψυχής
που χαρούμενα διαβαίνει το παν
και κάνει τα πάντα αισθητά
στις καρδιές που θέλησαν στ' αλήθεια
της ύπαρξης το θαύμα να γνωρίσουν.*




The background of the entire image is a close-up photograph of two vibrant pink flowers with dark centers, set against a field of dry, golden-brown grass and green foliage. The flowers are the central focus, with one slightly above and to the left of the other. The text is overlaid on the left side of the image, within a semi-transparent white box.

*As ακουστεί το ποίημα
στον θιβαδιού τους τόπους
κι ας σπάσουνε τα σύνορα
εκείνης της αδυναμίας της φαύλης,
των τυφλωμένων,
που κηρείστηκε στα τείχη της
κι εξόρισε τον κόσμο.*




*Τις σελίδες κρατάω κι ανεμίζουνε
κάτω απ' τα δέντρινα κηλαδιά
κι οι ανεμώνες κάτω μου ονειρεύονται
το φετινό ταξίδι τους
στου ήλιου τους φηλεγόμενους δρόμους.*




*Κι οι θέξεις βγαίνουνε ψιθυριστά,
σαν πια να ντρέπονται που έχουνε ψυχή
κι οι αποστάσεις πεθαίνουν.
Γιατί έχουν ζεχάσει τα νοήματα
απ' της ψυχής τη χώρα
κι η δόξα αβάσταχτη τους φαίνεται
σ' εκείνο το κενό ζανά να κατοικήσει
το νόημα το εσώτερο,
το στήριγμα των όντων.*

*Μα οι ανεμώνες πιάσανε
τους ήχους της αγάπης,
τους σπινθήρες εκείνους της δόξας
που το διάστημα πληρώνουν με χάρη
και δένουνε σε μια κηλωστή φωτός
της ζωής τα κύματα, τα φευγάτα
από της αίσθησης την κατοχή.*





*Οι σημασίες άυλες χορέψανε
με τα φτερά του είναι,
αθανασίας σκιρτήματα
τόσο απηλά που όνομα δεν
έχουν άζιο
για των ανθρώπων τη Βαβέλ
στην έρημο των ονομάτων.*



*Λάμπεις αγάπης κάτω απ' τον ήλιο,
χάδια αέρινης δροσιάς
τον πυρετό της αποξένωσης κατευνάζουν,
μέσα σε ριπές ζαφνικής ομορφιάς
των ψυχών που σμίζανε
ενάντια στο φάντασμα του κόσμου.*